

ikke med vor og Partiets gode Villie, at vi ikke staa samlede her i Dag.

Det frikonservative Parti har altsaa skaffet os den saakaldte Forbedring i Loven ved dens § 22, som forlanger, at man skal spørge de overordnede Myndigheder, Amsraad og Ministerium, hvis man vil forøge Budgettet med mere end $\frac{1}{4}$ af, hvad det var i den forrige Valgperiode, som, hvis Myndighederne nægte det, fordrer, at der udskrives Omvalg, og som endelig har en Bestemmelse, der siger, at der ikke uden Ministeriets eller Amsraadets Samtykke overhovedet maa udskrives mere end en Kommuneskatteprocent af $8 + \frac{1}{4}$ af det, denne var ved Lovens Udstedelse, og saa have vi faaet Amsraadene til at holde igen. Hvad betyder nu alt dette i det praktiske Liv? En Kommunalbestyrelse kan jo med stor Lethed, naar den vil bruge flere Penge, udforme et Budget, der er 50 eller 100 pCt. højere end Aaret forud, end det var under den forrige Valgperiode, tage en Opløsning paa det og gennemføre det Budget, den ønsker. Naar vi kende Forholdene og den Magt, som Socialdemokratiet har over sine Tilhængere, ere vi ikke i Tvivl om, at det med Lethed vil faa genvalgt de Mænd, der have vedtaget et saadant Budget.

Og hvorledes vil det gaa med den Tilladelse, der skal gives eller eventuelt nægtes af Ministeriet eller Amsraadet? Tror man, at disse Myndigheder ville sætte Pris paa mere end en Gang at blive desavouerede af Vælgerkorpset? Den overordnede Myndighed desavoueret af Vælgerkorpset! Dette er ganske bagvendt, efter min Formening. Amsraadene skulle jo ogsaa fremdeles som i den bestaaende Lov give Tilladelse til Optagelse af Laan og til Erhvervelse af Ejendom, og herigennem mener maaske det frikonservative Parti, at der er lagt tilstrækkelig Kapsun paa de Udskejelser, der kunne komme i Sogneraadene, der ere undergivne Amsraadenes Myndighed. Det er en Tanke, jeg godt kan forstaa kan være rodfæstet i dette Parti, dette, at Amsraadene skulde holde Sogneraadene i Tømme. Men hvorledes stiller Venstre sig til et saadant Forslag? Hvorledes kan Venstre gaa med til en Lov, der indskrænker det kommunale Selvstyre og bygger hele Udviklingen paa, at denne Indskrænkning og dette Formynderskab kan opretholdes? Det er maaske ogsaa et Haab hos mange Venstremænd, at Amsraadene kunne holde Sogneraadenes udskejende Lyster i Tømme. Thi det er jo ikke alle

Venstremænd, der, naar de rigtig ville sige deres Hjertens Mening, ere saa glade ved det foreliggende Lovforslag. De tro, de ere bjærgede paa Landet ved Amsraadene, og saa faar det gaa med Byerne, som det kan. Det er forskrækkelig letsindigt af de Herrer at tro, at Amsraadene virkelig kunne holde igen. En Kamp mellem Sognekommunerne paa den ene Side og Amsraadene paa den anden vil utvivlsomt føre til et Nederlag for den overordnede Myndighed, og da den ikke vil udsætte sig herfor, vil den sige Ja og Amen til alt, hvad Sognekommunerne kræve. Se vi paa Sagen i Almindelighed og spørge, hvad dette Stormløb fra Venstres Side paa den nuværende Valgretsordning tilsigter, og vi ville spørge, om man har været utilfreds med den nuværende Ordning, saa vil der blive svaret Nej. Var det nødvendigt for at gaa fremad, for at reformere og forbedre det kommunale Styre, at man fik en Forandring? Svaret vil blive Nej. Hele Kravet om Forandring hviler paa en Idé, et Princip, dette Princip, at der ikke maa gives større Rettigheder til nogen end til andre, Kuldkastelse af Privilegierne, Tilintetgørelse af, at Pengenes Værd skulde have Indflydelse paa Stemmernes Vægt. Og hvad er saa blevet Resultatet heraf? En Lov, blottet for Fremsyn, en Lov, der ikke giver Garantier, en Lov, der ikke sikrer et forstandigt Styre i Kommunerne, men en Lov, som har beholdt den privilegerede Valgret!

Og paa hvilke Betingelser er Forliget sluttet? Er det sket med ærligt Haandslag, med Villie til fra begge Sider i lange Tider at holde fast ved dette, som nu er givet? Nej, vil man svare, det er det ikke. Vi have allerede adskillige Udtalelser i den Retning at henvise til. De mindre fremtrædende af Regeringspartiets Medlemmer have allerede udtalt, at den privilegerede Valgret, man nu lader blive tilbage, er kun et Hjørne, man kan tage i næste Omgang. Og mere fremtrædende Medlemmer af dette Parti have sagt, at det er en Cadeau til den menneskelige Dumhed. Jeg ved ikke, om man mest maa beundre Giveren eller Modtageren af denne Cadeau.

Forslaget forlader nu denne Sal og gaar til Folketinget. Saaledes som Forholdene have udviklet sig her, have vi jo ikke Haab nu om at faa nogen Forandring indført heroppe. Regeringspartiet her er jo ved det stadige og ihærdige Samarbejde med det frikonservative Parti utvivlsomt